

Zevgos, hvis eksekution skulle være nær forestående. Dette forslag blev støttet af østblokken, herunder Jugoslavien.

Fra anden side, særlig fra England, fremhævedes, at en sådan henvendelse ville være en indblanding i et suverænt lands indre forhold og i strid med pagtens art. 2, pkt. 7. Cuba og El Salvador stillede resolutionsforslag, der tilsigtede at rette en humanitær appel fra 1. udvalgs præsidium til henholdsvis de græske delegerede ved De Forenede Nationer og de græske myndigheder. Disse blev imidlertid trukket tilbage, efter at den græske repræsentant havde oplyst, at Catherine Zevgos' dødsdom var blevet fældet allerede den 17. september, men at den, da der ikke var enstemmighed i domstolen, var blevet henvist til appelretten, og dens eksekution var ikke forestående. Han oplyste desuden, at den græske regering den 29. september havde forelagt et lovforslag for den græske rigsdag, hvorefter alle dødsdomme skulle henvises til behandling ved appelretten, medens de partisaner, som var dømt til mindre straffe end dødsdom, ville blive overført til opdragelseslejre for at give dem mulighed for såsnart som muligt at vende tilbage til et normalt liv i frihed. Herefter trak Cuba og El Salvador deres resolutionsforslag tilbage.

Australiens resolution om at udsætte diskussionen og nedsætte en mæglingskomité blev vedtaget enstemmigt med alle stemmer, også Østeuropas.

Polens resolutionsforslag, der blev opretholdt uændret til afstemning, forkastedes med 41 stemmer mod de 6 kommunistiske landes stemmer. Alle nordiske lande stemte mod den polske resolution.

Udvalget vedtog den 31. oktober 1949 en af Storbritannien foreslået resolution om at lade generalsekretæren anmode Albanien's regering om at sikre De Forenede Nationers lovlige observatører mod angreb fra albansk område. Alle fire nordiske lande stemte herfor.

Et af Australien, Kina, Storbritannien og De Forenede Stater udarbejdet udkast til en resolution om hele situationen i Græ-

kenland blev vedtaget i udvalget den 4. november 1949 med 38 stemmer, deriblandt de fire nordiske landes, mod 6. Resolutionen, der tager Balkan-kommissionens beretning til efterretning, indeholder bl. a. en opfordring til Grækenlands nabostater om at indstille hjælpen til guerillastykker, der kæmper mod Grækenland, og en henstilling til disse lande om at søge deres uoverensstemmelser med Grækenland bilagt ad fredelig vej.

Der forelå endvidere et af Sovjetunionen fremsat forslag, som dels indeholdt en opfordring til de stridende parter om at indstille de militære foranstaltninger, dels anbefalede erklæring af almindelig amnesti, fri valg under tilsyn af stormagterne, inklusive Sovjetunionen, oprettelse af fælles stormagtsgrænsekontrollkommissioner, ophør af militærhjælp til den græske regering og opløsning af De Forenede Nationers Balkan-kommission. Der stemtes særskilt om hvert afsnit, men alle blev forkastet. De nordiske lande stemte imod samtlige afsnit.

Udvalget vedtog endvidere en resolution om hjemsendelse af de græske børn, hvorved generalsekretæren instrueres om at anmode Røde Kors om at fortsætte sine bestræbelser med dette arbejde og indtrængende opfordrer alle stater, der huser græske børn, til at træffe de nødvendige foranstaltninger til deres hjemsendelse. Resolutionen vedtoges enstemmigt, efter at der var foretaget visse ændringer i teksten.

Ved sagens behandling i plenarforsamlingen den 18. november 1949 blev det af 1. udvalg godkendte resolutionsudkast vedtaget med 50 stemmer mod 6. Resolutionen om hjemsendelsen af de græske børn vedtoges enstemmigt. Sovjetunionen fremsatte påny sit ovenomhandlede resolutionsforslag, som atter forkastedes.

Der blev endvidere af Sovjetunionen stillet forslag om en henvendelse til den græske regering om udsættelse og ophævelse af en række dødsdomme, fældet i politiske sager.

Heroverfor stillede England forslag om, at forsamlingen (i henhold til pagtens art. 2, pkt. 7) skulle erklære sig inkompetent til at